

Kerstfeest



Kerstpredikatie over 1 Timotheüs 1:15a

Zingen: Psalm 2:4

Lezen: Lukas 2: 6-20

Lofzang van Zacharias: 1 en 4

Psalm 98:2

Psalm 72:11

Geliefden,

Vandaag hopen wij te luisteren en te overdenken de blijde boodschap, dat Christus in de wereld gekomen is, zoals beschreven door de Apostel Paulus in 1 Timotheüs 1:15a:

Dit is een getrouw woord en alle aanneming waardig, dat Christus Jezus in de wereld gekomen is om de zondaren zalig te maken.

De meesten onder ons hebben van hun prille jeugd de historie van Christus' geboorte gehoord, maar ook wat de grote betekenis is van dat heerlijke feit. Och, dat door Gods lieve Geest, Die van de Vader en de Zoon uitgaat, onze oren doorboort en onze harten ontsloten mochten worden. Zelf kunnen wij dat niet doen, maar de Heere mocht het willen doen om Zijn grote Naam, om Zijn Verbond, om Christus' wil, uit loutere genade.

Het is diep te betreuren, dat het kerstfeest tot een feest gemaakt is van de wereld, van jaar tot jaar wordt het erger. De straten worden versierd, de winkels doen er aan mee, en het kerkvolk neemt de gewoonten van de wereld over. Waar het eigenlijk om gaat en over gaat, dat wordt meer en meer verdoezeld en op de achtergrond geschoven. Soms rijst de vraag wel eens, wat er van overblijven zal. Wij gaan hoe langer hoe meer begrijpen waarom mannen als Calvijn, Van Lodenstein en anderen, van die aparte feestdagen niets wilden weten. Meer en meer gaan de bezwaren vermenigvuldigen tegen zulke herdenkingsdagen.

De heiligheid van het feit wordt zodanig ontheiligd, dat het nu een bron van rijke inkomsten is voor zakenmensen en tot een feest wordt gemaakt, waarbij zowel de wereld, als het kerkvolk zich vermaakt in allerlei uitwendigheden, die met de geboorte van de Zaligmaker niet alleen niets te maken hebben, maar daarentegen alleen zijn tot verzadiging van het vlees.

Allerlei voorstellingen, ja, godonterende voorstellingen worden er gegeven van 'het Kindeke in de kribbe', van 'Jozef en Maria', van 'de herders', van 'de Wijzen uit het Oosten', enzovoorts. Het is een werelds feest geworden, ja, praktisch bekeken voert het terug naar het heidendom, waar men zich ook neerbuigt voor hout en steen, het werk van mensenhanden.

Niet genoeg kunnen wij ertegen waarschuwen in ons huis, in de kerk en in de school. Zo er nog enig respect is voor Gods Woord en voor de heilige dingen, dan moesten wij met alles wat in ons is er wel tegen getuigen. Getuigen niet uit de hoogte, maar met een vernederde ziel, die met heilige ijver vervuld is, voor de ere Gods, die zo onteerd wordt, door al die heidense praktijken. Maar ook met een hart dat vervuld is met oprechte liefde voor het welzijn van de onsterfelijke zielen, die zich ook in deze weg laten bedriegen en misleiden voor de eeuwigheid.

Och, dat ons woord niet was als de stem van een roepende in de woestijn: Terug, terug, tot de wet en tot de getuigenis. Dat is wat wij luid moeten verkondigen, opdat God ons geslacht toch niet aan de algehele verblinding en verdwazing zal overgeven.

Een kerstboom zal ons niet behouden. Wij moeten de Boom des levens hebben, Die van maand tot maand Zijn vruchten voortbrengt, en Wiens bladeren zijn tot genezing der heidenen (Openbaring 22:2).

Eigengemaakte kerstlichtjes zullen ons niet redden, maar wij hebben in ons verduisterd verstand en in ons stikdonkere hart nodig de Ster uit Jakob, de Zon der Gerechtigheid. Opdat we de grootheid van onze schuld en zonden recht zullen leren kennen; de naamloze diepte van onze val in Adam; Gods onkreukbaar recht; maar ook de rijkdom van Gods genade, in Christus geopenbaard. Om verlost te worden vanuit de heerschappij van de satan, vanonder de vloek van de wet, het oordeel van de verdoemenis, en met God verzoend en bevredigd te worden, tot roem en prijs van Zijn eeuwige deugden.

En dan al die kerstgeschenken. Wat zal het onze arme ziel leeg laten op reis naar de eeuwigheid. Wij hebben nodig die onuitsprekelijke Gave Gods, waar de Apostel Paulus van spreekt in 2 Korinthe 9.

En al die kerstkaarten zullen ons geen zaligheid aanbrengen. Maar de boodschap van de hemel, dat ons heden geboren is de Zaligmaker, Welke is Christus, de Heere, in de stad Davids. Dat zal voor ons persoonlijk onmisbaar zijn, om getroost te kunnen leven en eenmaal zalig te sterven.

Met al die uitwendige dingen worden de harten maar afgetrokken en weggevoerd van de wezenlijke en eigenlijke betekenis van de zaak waar het over gaat, met de herdenking van Christus' geboorte.

Och, dat het ons en onze kinderen gegeven mocht worden, om eens iets van de betekenis te mogen verstaan, en iets van de waardij te mogen beseffen en in te leven. Het wordt wel openbaar in ons leven, dat wij het zelf niet zullen zoeken. Wij hebben van nature er het minste belang niet bij; ja erger, wij zijn allen vijanden van God en van Zijn wegen.

Christus heeft gezegd: 'Gij wilt tot Mij niet komen, opdat gij het leven moogt hebben.' En met onze kinderen is het niet anders. Wie zal een reine geven uit een onreine? Niet één.

Van nature willen wij allemaal naar de hel. Het is alleen genade als het anders wordt. In het paradijs en in de staat der rechtheid was er geen Christus, geen Zaligmaker nodig. Toen waren wij versierd met Gods beeld en leefden in de gemeenschap Gods. Het leven was niet anders dan een verlustiging in God.



Doch door onze diepe val zijn wij Gods beeld verloren, hebben wij ons zelf uit de gemeenschap Gods gezondigd, en zijn slaven van de duivel en van de zonde geworden. Wij hebben onszelf verwoest, en nu zijn wij niet anders dan diep, diep rampzalig. Wij liggen onder de toorn en onder de vloek Gods. Wij zijn van God gescheiden, en naast de duivel is er geen ellendiger schepsel dan de natuurlijke mens. En onze grootste ellende is, dat wij onze ellende niet gevoelen en beseffen. Krachtens erf- en dadelijke schuld en zonde zijn wij niet anders dan vloek- en helwaardig; verloren, totaal verloren. Wij hebben het verbond der werken verbroken, en nu kan dat verbond ons niet meer behouden en rechtvaardigen.

Van 's mensen zijde is alles afgesneden. Daar ligt een schuld die wij nooit meer kunnen betalen, en een breuk die wij nooit meer kunnen helen. Gods recht moet ons verdoemen en Gods heiligheid moet ons verteren. En dat zijn nu allemaal zaken, waar wij van nature geen besef van hebben. Wij liggen dood in zonden en misdaden. Het is de Geest alleen Die levend maakt. Met een historische bevassing van al de genoemde zaken, kunnen we wel honderd jaar oud worden, doch nooit in de nood om met God verzoend te worden. Wij zijn en blijven verantwoordelijk, maar anderzijds, dood is dood.

Doch wat ons nu op de kerstdag toegeroepen wordt? Dat God, bewogen in Zichzelf, van eeuwigheid een weg uitgedacht heeft, om met behoud en verheerlijking van Zijn deugden, in en door Christus zondaren te zaligen. O, die gedachten Gods, waarvan David uitriep in Psalm 139:17: 'Hoe kostelijk zijn mij, o God, Uw gedachten; hoe machtig veel zijn haar sommen.'

Die raad Gods, waarvan wij lezen: 'Met wie heeft Hij raad gehouden, die Hem verstand zou geven en Hem zou leren van het pad des rechts, en Hem wetenschap zou leren en Hem zou bekendmaken de weg des veelvoudigen verstands?' (Jesaja 40:14)

Het besluit Gods:

Maar d' altoos wijze raad des HEEREN
Houdt eeuwig stand, heeft altoos kracht;
Niets kan Zijn hoog besluit ooit keren;
't Blijft van geslachte tot geslacht. (Psalm 33:6)

De wil Gods: 'Ons bekendgemaakt hebbende de verborgenheid van Zijn wil, naar Zijn welbehagen, hetwelk Hij voorgenomen had in Zichzelf' (Efeze 1:9).

Het welbehagen Gods: 'In de mensen een welbehagen' (Lukas 2:14).

Ja, de liefde Gods: 'Want also lief heeft God de wereld gehad, dat Hij Zijn eniggeboren Zoon gegeven heeft, opdat een iegelijk die in Hem gelooft niet verderve, maar het eeuwige leven hebbe' (Johannes 3:16). En: 'Hierin is de liefde Gods jegens ons (Zijn uitverkorenen) geopenbaard, dat God Zijn eniggeboren Zoon gezonden heeft in de wereld, opdat wij zouden leven door Hem' (1 Johannes 4:9). En als wij in ons leven God mogen liefhebben, is dat altijd, omdat Hij ons eerst heeft liefgehad (1 Johannes 4:19).



Waarlijk, het is door ons niet uitgedacht, maar het is geweest de eeuwige wijsheid van die God, Die de alleen wijze God genoemd wordt (Judas:25), dat Hij zulk een weg gebaand heeft. Een weg, een hoge en aanbiddelijke weg, waardoor, wat wij onmogelijk gemaakt hadden, Hij weer mogelijk gemaakt heeft. En wat wij van elkander gescheurd hebben, komt Hij weer te verbinden.

De Kerk roept ervan uit: 'O diepte des rijkdoms, beide der wijsheid en der kennis Gods! (...) Want uit Hem, en door Hem, en tot Hem zijn alle dingen. Hem zij de heerlijkheid in der eeuwigheid. Amen' (Romeinen 11:33 en 36). De eeuwigheid zal er voor nodig zijn om dat wonder eeuwig te bewonderen. 'Wij zien het, maar doorgronden 't niet' (Psalm 118:11).

Wij lezen in de welbekende geschiedenis in Lukas 2:20: 'En de herders keerden weder, verheerlijkende en prijzende God over alles wat zij gehoord en gezien hadden, gelijk tot hen gesproken was.' Zij zijn met die gegeven Zoon en met dat geboren Kind, in God geëindigd.

O, wat een onuitsprekelijke weldaad was aan die wachtende en uitziende herders geschonken. Bij het vernemen van de boodschap door de engel van Christus' geboorte, konden zij niet blijven waar zij waren. Zij zijn terstond naar Bethlehem gegaan en daar hebben zij dat gezegende Kind mogen vinden; vinden voor hun eigen hart. Zodat het gemis, waar zij wellicht jaren mee over de wereld gelopen hadden, in de dadelijkheid vervuld werd, Wat een blijdschap en wat een zaligheid.

De Vader heeft de verzoening gevonden en de verlossing teweeggebracht (Lukas 1:68). Onder het Oude Testament is die Verlosser beloofd en aangekondigd. En in de volheid des tijds, 'heeft God Zijn Zoon uitgezonden, geworden uit een vrouw, geworden onder de wet' (Galaten 4:4). En vers 5: 'Opdat Hij degenen die onder de wet waren, verlossen zou, en opdat wij de aanneming tot kinderen verkrijgen zouden.' Nooit is er op de wereld groter wonder aanschouwd dan dat God geopenbaard is in het vlees. Christus kwam in de wereld als de Knecht des Vaders, om de wil des Vaders uit te voeren en te voleindigen. Waar wij door onze zonden de deugden Gods hadden ontluisterd, heeft Christus door Zijn lijdelijke en dadelijke gehoorzaamheid, die deugden weer opgeluisterd.

O, wat is dat volk rijk bevoorrecht, dat uit vrije soevereine genade en uit het eeuwig welbehagen Gods, hierin die aller-noodzakelijkste zaken mag beluisteren. Beluisteren met eerbied en met ontzag, zoals eenmaal Maria aan de voeten van de Heere Jezus zat, om Zijn woorden te horen.

Wat een wonder Gods, om daartoe verwaardigd te mogen worden. O, die stem is zo zoet (Hooglied 2:14). Ze kunnen niet genoeg van die Christus horen. Alles wat aan Hem is, is gans begeerlijk. Christus kwam om aan het recht te voldoen, om de toorn Gods te stillen en de gramschap Gods te blussen, opdat naar Psalm 85:11 'De goedertierenheid en waarheid elkander zullen ontmoeten; de gerechtigheid en vrede elkander zullen kussen.'

Christus kwam om de wet te vervullen, om alzo het leven en de onverderfelijkheid aan het licht te brengen (2 Timotheüs 1:10). Hij kwam om satans kop te vermorzelen en de werken van de duivel te verbreken (1 Johannes 3:8). Hij kwam om door voldoening de verzoening teweeg te brengen, en om een eeuwige gerechtigheid aan te brengen (Daniël 9:24). Ja, wij lezen in 1 Petrus 3:18: 'Want Christus heeft ook ééns voor de zonden geleden, Hij rechtvaardig voor de onrechtvaardigen, opdat Hij ons tot God zou brengen.'

Christus kwam om de zaligheid te verwerven, maar ook om de zaligheid toe te passen. O, de heerlijkheid van Zijn Persoon; de verborgenheid van Zijn beide naturen, Goddelijk en menselijk, en dat in één Persoon, opdat Hij een volkomen Zaligmaker zou zijn, voor allen die door Hem tot God gaan.

Wij moeten er met de Kerk van de oude dag wel van uitroepen:

Het is een wonder in onz' ogen;
Wij zien het, maar doorgronden 't niet. (Psalm 118:11)

Het zijn gelukkige zielen, die door Gods Geest tot de kennis van de allergezegendste, allerdierbaarste en allerbeminnelijkste God en Koning gebracht worden, en daarin gedurig mogen opwassen en toenemen.

Ooit zei eens een man, (in één van mijn gemeenten die ik dienen mocht), die krachtadig door God uit de wereld en uit de zonde gehaald was, terwijl de tranen over zijn gezicht rolden: 'Ik heb veel zaligmakers gehad, die het niet konden, maar nu heb ik er Eén gekregen, Die het kan.'

Dat gezegende Kind van Bethlehem kan het alleen maar doen. Van Hem lezen wij in Jesaja 22:22: 'En Ik zal de sleutel van Davids huis op Zijn schouder leggen; en hij zal opendoen en niemand zal sluiten, en hij zal sluiten en niemand zal opendoen.' Vaak moeten wij er zo maar tegenaan kijken, en menigmaal geen gedaante noch heerlijkheid in Hem zien. Maar als het Hem behaagt, de schatten die in de duisternis zijn en de verborgen rijkdommen te openen, dan is dat land van Immanuël zo ruim van begrip. Dan is het: 'Hier weidt mijn ziel met een verwonderend oog.'

'U dan, die gelooft, is Hij dierbaar.' Dierbaar in Zijn Persoon, in Zijn zending, in Zijn naturen, in Zijn Namen, in Zijn staten, in Zijn ambten en in Zijn weldaden. Al wat aan Hem is, is gans begeerlijk. Werkelijk, dan kunnen er voor dat volk wel eens ogenblikken aanbreken, diep ellendig in zichzelf, schuldig, verdoemelijk, rampzalig, verloren, maar als er een hemel was

boven de hemel, dan zouden zij Christus erin verheffen. Zo schreef eenmaal de godzalige Rutherford, en dat is ook de ontboezeming van allen die iets van het wonder mogen inleven, wat Paulus schreef in 1 Timotheüs 3:16: 'De verborgenheid der godzaligheid is groot: God is geopenbaard in het vlees.' Christus te verheffen en te verhogen, dat is de begeerte, de lust van hun hart.



Hij is niet geboren in een paleis, maar in een stal der beesten. Neergelegd in een kribbe. O, dat wonder is nooit uit te spreken of te beschrijven. Als er eens iets van beleefd mag worden, dan hebben wij geen woorden meer. Ik denk dat de meeste tijd als wij erover beginnen te praten, het leven er al uit is; dan zitten we er zelf weer tussen. Dan bezoedelen wij het weer. Het is als met de sneeuw. Als het van de hemel valt, dan is het zo rein en zo wit, maar met de eerste stap die wij erop zetten, wordt het al zwart.

Christus is geboren, opdat wij wedergeboren zouden kunnen worden. Hij is geboren in een beestenstal, om in de beestenstal van ons hart woning te komen maken. Om dat hart te reinigen en te heiligen, en te maken tot een tempel van de Heilige Geest. Christus is neergelegd in een lege kribbe, zoals ook dat volk van vat in vat geledigd moet worden, geheel ontbloot. In onszelf dood, dan kan Christus in ons leven. Ja, opdat Hij voor onze zielen zal zijn alles en in allen (Kolossenzen 3:11).

Hij is ter helle neergedaald, om in de hel van ons hart Zijn verlossing te bewerken en Zijn genade uit te roepen. Geboren in zulke armelijke omstandigheden, om af te dalen en in te komen in die naamloze armoede, waar wij onszelf in gebracht hebben. Maar tot troost van dat volk: 'Want gij weet de genade van onze Heere Jezus Christus, dat Hij om uwentwil is arm geworden, daar Hij rijk was, opdat gij door Zijn armoede zoudt rijk worden' (2 Korinthe 8:9). O, een ziel waar het kerstfeest voor worden mag, walgt van al dat heidense gedoe van onze dagen.

Nee, niet dat zij zich boven anderen willen verheffen, dat is de Heere bekend. Maar hun oog en hart is voor wat anders geopend, dan voor de ijdelheid en de dwaasheid van de wereld en de uitwendige godsdienst. Dat volk is overtuigd en ontdekt van en aan hetgeen zij kwijt zijn, en niet missen kunnen voor de eeuwigheid.

Zij hebben geleerd voor hun eigen hart, dat een ronde wereld hun driehoekig hart niet vervullen kan. Zij hebben een ledigheid leren kennen in alles wat de wereld oplevert, maar ook in alles wat de uitwendige godsdienst biedt. Zij hebben de dood in zichzelf gevonden. Zij zijn om geen kerstkaarten verlegen, maar wel dat God Zelf van vrede tot hun ziel spreekt.

Zij moeten Christus, de Zoon des levenden Gods hebben voor hun hart en leven. Zonder Hem is er geen rust en geen vrede; zonder Hem geen verzoening met God; alleen in Zijn bloed is de verlossing (Efeze 1:7).

Zij moeten de Persoon hebben, Die alleen hun heil volmaken kan. In het hart van zulk een schuldig, ellendig en rampzalig zondaar wordt het: Geef mij Jezus of ik sterf, want buiten Jezus is geen leven, maar een eeuwig zielsverderf. Zonder Hem zijn zij zo ellendig, eenzaam en verschoven. Ja, de ellende drukt hen neer. Het is in hen zo donker, zo benauwd en zo onrustig. Een belovend God is nog geen vervullend God.

Het was nacht toen de herders de boodschap kregen. Zo is het ook in het leven van dat uitziende volk. Zij kunnen het niet meer bekijken. Het loopt aan alle kanten vast. Waar zij tevoren hun leven in hadden, waar zij in opgingen, dat is als met arendsvleugelen van hen weggevlogen.

Het heeft hen vroeger wel eens bemoedigd, maar dat doet het nu niet meer. 'Goed doet geen nut ten dage der verbolgenheid, maar de gerechtigheid redt van de dood.'
Bemoediging is geen ontmoeting en vertroosting geen oplossing. Het wordt een omkomen.

Maar als het niet meer kan, dan kan het, en dan gebeurt het ook. O, wat een verrassing. Wat een blijdschap. Maar de boodschap op zich geeft geen vervulling. Daarvoor moeten de herders naar Bethlehem. En om in het gemis te komen, moesten de engelen weer heenvaren naar de hemel. Toen zijn de herders met haast naar de stad Davids gereisd.

Daar hebben zij dat Kind gevonden en ervaren tot de blijdschap van hun tevoren zo bedroefde hart: 'Want die Mij vindt, vindt het leven en trekt een welgevallen van de HEERE' (Spreuken 8:35). Gods Geest had plaats gemaakt in hun harten voor de belofte, maar ook voor het Kind. Het is alles Gods eigen werk.

Doch wat een wonder, wat een eeuwig wonder, om onder de bewerking van de gezegende Geest te mogen komen en te mogen blijven. Het is de Geest, Die levend maakt; het is de Geest, Die overtuigt en het is ook diezelfde Geest, Die Christus verheerlijkt. En Christus te kennen is het eeuwige leven. Hij is de Weg en de Waarheid, en het Leven.

De 'Weg' voor allen waarvan in Richteren 5:6 geschreven staat: 'Toen hielden de wegen op.' De 'Waarheid' voor degenen, die in zichzelf niet anders dan leugen en bedrog vinden. Meer huichelaar dan zondaar. Het 'Leven' voor allen, die de dood in zichzelf gevonden hebben en in alles wat geen God en Christus is; die God is onze zaligheid. 'De ogen die zien, zullen niet terugzien' (Jesaja 32:3). 'Want door Hem hebben wij beiden de toegang door één Geest tot de Vader' (Efeze 2:18). Ja, om het niet verder uit te breiden, ziende op de levende Kerk van God, en op dat door Gods Geest ontledigde volk, mogen wij zingen met Psalm 72:9:

Hun zal een schat van zegeningen,
In Hem, ten erfdeel zijn.

Kerstfeest is geen feest voor de wereld. Het heeft ook geen betekenis voor eigengerechtigde Farizeeërs en schriftgeleerden. Zij vieren wel kerstfeest, maar het is alles dood en leeg. Zij zitten bij een boom zonder wortel, die straks door de vuilnisman wordt weggehaald; bij lichtjes door mensenhanden gemaakt, die straks uitgebrand zijn. Wat is het toch alles arm, doodarm. De dood vermaakt zich met de dood, zonder het op te merken. En in alles wordt het openbaar wat we lezen in Mattheüs II:25: Voor de wijzen en verstandigen is het verborgen, maar het wordt de kinderkens geopenbaard.

Kinderen hebben een vader en een moeder. En om kind te zijn, moeten wij geboren zijn. Een kindeke moeten wij gemaakt worden; nietig, afhankelijk en eerlijk; het kan niet voor zichzelf zorgen. Het ligt hulpeloos neer, wachtend en uitziend dat het geholpen wordt. Maria was ook zulk een kindeke geworden. Zij zong in haar lofzang:

Mijn ziel verheft Gods eer;
Mijn geest mag blij den Heer'
Mijn Zaligmaker noemen,
Die, in haar lagen staat,
Zijn dienstmaagd niet versmaadt,
Maar van Zijn gunst doet roemen.

O, dat het nog eens zo kerstfeest mocht worden. Dat is zo noodzakelijk op weg en reis naar de eeuwigheid. Het is een voorrecht, dat wij die prediking nog mogen horen; dat wij onder dat woord mogen zitten. Maar dat is niet genoeg. De woorden moeten zaken voor ons worden. Wij moeten het onderwerp voor het Voorwerp gemaakt worden. Het moet bevindelijk gekend worden, tussen God en onze ziel.

Wij moeten ook leren dat de Heilige Geest over ons komt, en dat de kracht van de Heilige Geest ons zal overschaduwen; bevrucht van de Heilige Geest, opdat Christus in ons hart geboren zal worden, en wij door het geloof met Hem verenigd worden. Ja, dat wij één plant met Hem zullen worden in de gelijkmaking Zijns doods, opdat wij het ook zullen zijn in de gelijkmaking Zijner opstanding (Romeinen 6:5).

Christus moet door het geloof in onze harten wonen, opdat wij in de liefde geworteld en gegrond worden (Efeze 3:17). Met minder zal het niet kunnen. En wanneer wij nu voor onszelf iets zullen leren kennen van onze verloren toestand, en zondaar door God voor God worden, dan zal het een vanzelfsprekendheid zijn, dat wij een afkeer krijgen van al wat in deze dagen van het kerstfeest gemaakt wordt. Christus heeft geen gemeenschap met Belial, en de gerechtigheid niet met de ongerechtigheid. God dienen en de wereld dienen, dat is ten enenmale onmogelijk. Als we met de wereld leven, dan zullen we met de wereld sterven. God trekt Zijn volk uit de wereld, en zij krijgen een walg van al dat hedendaagse kerstfeest vieren, wat niet anders dan een gruwel in Gods ogen is.

Het zal hen bedroeven, omdat het niet anders dan een ontoring van God is en een verloochening van wat God in Christus geopenbaard heeft. Als God met ons begint, dan staan wij alleen op de wereld; alleen met een hemelhoge schuld; alleen zonder God in de wereld; alleen met een veroordeelde ziel, *die* zucht onder het recht, onder het oordeel en onder het gemis. Dat volk gevoelt dat zij God kwijt zijn, en de levensvraag wordt, hoe kom ik ooit met God verzoend. Voor dat volk wordt alles afgesneden, alles toegemuurd. Zij weten het niet meer. Het wordt nacht, nacht aan alle zijden, en dat is benauwd.

Zij vrezen menigmaal, dat het straks eeuwig nacht zal worden. Zien ze achteruit, dan is er niet anders dan schuld; zien ze vooruit, dan zien ze niet anders dan een heilig en rechtvaardig God, Die Zichzelf niet verloochenen kan. Die uit kracht van Zijn Goddelijk Wezen, Zijn recht moet handhaven. Er blijft niet anders over, dan voor eeuwig omkomen.

Rechtvaardig, rechtvaardig verdiend. Maar zij kunnen God niet missen. Het wordt: 'Och, of Gij de hemelen scheurdet, dat Gij nederkwaamt.' Maar ziet, wanneer de tijd vervuld is, dan bevestigt de eeuwige Jehova het aan de Zijnen: 'Het volk, dat in duisternis wandelt, zal een groot licht zien; degenen die wonen in het land van de schaduw des doods, over dezelve zal een licht schijnen' (Jesaja 9:1). Dat licht is opgegaan in Bethlehems stal, en Hij zal Zijn licht laten schijnen in die duistere harten, want God zal Zijn volk niet eeuwiglijk in het verdriet laten. 'Het licht is voor de rechtvaardige gezaaid, en vrolijkheid voor de oprechten van hart' (Psalm 97:11).

Hier en daar zitten er nog zielen in het donker. Met de wereld kunnen *zij* niet meer mee, in zichzelf kunnen *zij* niet anders dan de dood waarnemen; onvervulde beloften, een vloekende wet, een openstaande schuld en een eisend recht. O, dat uw heilzon mocht dagen. De herdenking van Christus' komst in het vlees is al zo vaak gepasseerd, zonder dat het Kind geboren werd. Het is zo vaak geweest: 'Wind gebaard', teleurgesteld, moedeloos en verdrietig. Het is niet te zeggen hoe ellendig dat volk vaak over de aarde gaat. Het moet persoonlijk beleefd worden om het te kunnen verstaan. Maar ook hoe zalig het is, wanneer *zij* een welgevallen krijgen in de straffen hunner ongerechtigheden, en dat God aan Zijn verbond gaat gedenken.

Wanneer er een ogenblik komt, dat het niet meer over ons gaat, maar dat we Gods recht liever krijgen dan ons eigen leven, en dat we God en Zijn deugden gaan beminnen boven alles, dan komt de Vader met Zijn Zoon. Daar wordt bevestigd Johannes 3:16: 'Want alzo lief heeft God de wereld gehad, dat Hij Zijn eniggeboren Zoon gegeven heeft, opdat een iegelijk die in Hem gelooft, niet verderve, maar het eeuwige leven hebbe.'

Wanneer het Woord vlees mocht worden, persoonlijk voor u, het zou een onvergetelijke dag en tijd zijn. God zou aan Zijn eer komen en uw lege ziel vervuld worden met Hem, Die de vervulling is Desgenen, Die alles en dat in allen vervult. Het zou de taal van uw hart zijn, wat wij nu eerst zingen uit Psalm 98:2:

Hij heeft gedacht aan Zijn genade,
 Zijn trouw aan Isrel nooit gekrenkt;
 Dit slaan al 's aardrijks einden gade,
 Nu onze God Zijn heil ons schenkt.
 Juich dan de HEER! met blijde galmen,
 Gij ganse wereld, juich van vreugd;
 Zing vrolijk in verheven psalmen
 Het heil, dat d' aard in 't rond verheugt.

Toepassing

Het volk dat in hun leven kerstfeest mocht vieren en het beleefd heeft, dat God Zijn Zoon in hen kwam te openbaren, dat mag zich in God verblijden; dat mag zingen van de wegen des Heeren, omdat de heerlijkheid Gods groot is. Dan is het met Maria: 'Mijn ziel maakt groot de Heere, en mijn geest verheugt zich in God mijn Zaligmaker' (Lukas 1:46, 47).

En toch heeft Maria later moeten beleven, dat het zwaard van Gods recht door haar ziel moest gaan. Daarom is het zo noodzakelijk, dat Gods Geest met ons blijft twisten, om tot de volle zaak gebracht te mogen worden. En dat er mag zijn een opwassen in de genade en in de kennis van onze Heere en Zaligmaker, Jezus Christus.

Het vruchtbaarste leven is in het gemis. Meerdere, diepere ontdekking, opdat er steeds plaats zal zijn voor nieuwe openbaringen en bevestigingen van het werk Gods in onze harten. Waar wij God niet in kennen, daar kunnen wij Hem ook niet in verheerlijken.

Johannes de Doper riep van die gezegende Christus uit: 'Hij moet wassen, maar ik minder worden' (Johannes 3:30). Maria mocht dat Kind in de wereld brengen. Jozef mocht het zien liggen in de kribbe, Simeon mocht het in zijn armen nemen en Anna mocht erbij gebracht worden. Allemaal verborgenheden en heilgeheimen, die zijn voor degenen, die God vrezen.

We gaan eindigen. Niet omdat de 'Fontein' leeg is, want de rivier Gods is vol water. En het schijnt, ja, het is zo, hoe meer wij mogen putten met de emmer des geloofs, hoe voller deze wordt.

O, dat ons hart en leven vervuld mocht worden met Hem, Dewelke is God boven allen te prijzen in eeuwigheid. En Die ook de Schoonste aller mensenkinderen is, op Wiens lippen genade is uitgestort. Dan zou het nog eens recht kerstfeest zijn, om dan met mond en hart Paulus na te zeggen: 'Dit is een getrouw woord en alle aanneming waardig, dat Christus Jezus in de wereld gekomen is om de zondaren zalig te maken.'

Och Heere, geef het uit genade, om Uws Zelfs wil, aan Uw ellendigen, aan die zwervers, aan die doodbrakenden en aan hen die in gevangenissen kwijnen, tot roem van Uw Naam en deugden. AMEN.